

Η Αρχή της Ινδίκτου στο Οικουμενικό Πατριαρχείο (ΒΙΝΤΕΟ)

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)



Την 1η Σεπτεμβρίου τελείται στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι η Εορτή της Ινδίκτου, δηλαδή η έναρξη του νέου εκκλησιαστικού έτους και η Σύναξη προς τιμήν και μνήμην της Παναγίας της Παμμακαρίστου, της οποίας η αρχαία Ιερά Εικόνα θησαυρίζεται εντός του ναού.

Στον Πατριαρχικό Ναό τελέστηκε Θεία Λειτουργία στην οποία χοροστάτησε ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος. Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας τελέστηκε Δοξολογία για την έναρξη του νέου εκκλησιαστικού έτους. Την ελληνική κυβέρνηση εκπροσώπησε ο Ο Υφυπουργός Εξωτερικών κ. Ανδρέας Κατσανιώτης.

Δείτε το βίντεο [ΕΔΩ](#)

Στη φετινή εορτή μετείχαν προσκυνητές από τις Ιερές Μητροπόλεις Μεσσηνίας και Φθιώτιδος οι οποίοο βρίσκονται στο Σεπτό Κέντρο της Ορθοδοξίας με αφορμή τη χθεσινή τελετή της [υπογραφής της Πατριαρχικής και Συνοδικής Πράξης για την αγιοκατάταξη](#)

του Οσίου Βησσαρίωνα του Αγαθωνίτη.

Εκκλησιάστηκαν, επίσης, Αρχιερείς του Οικουμενικού Θρόνου, καθώς και σύνεδροι του Α' Συνεδρίου Ορθοδόξων Νέων της Τουρκίας που διεξάγεται στην Κωνσταντινούπολη μέχρι και τις 4 Σεπτεμβρίου.

Το μήνυμα για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος

Πριν από λίγα χρόνια η Εκκλησία μας με πρωτοβουλία του Οικουμενικού Πατριαρχείου όρισε την 1η Σεπτεμβρίου ως ημέρα αφιερωμένη στο φυσικό περιβάλλον. Κατά τη Θεία Λειτουργία αναγνώστηκε και ειδικό Μήνυμα του Παναγιωτάτου επί τη ημέρα προσευχών υπέρ της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος.

Αναλυτικά το μήνυμα:

Είσερχόμενοι σήμερα, εύλογιᾶ Θεοῦ, εἰς τό νέον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, τιμῶμεν κατά τήν ἑορτήν ταύτην τῆς Ἰνδίκτου τήν «Ἡμέραν προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος» καί ἀναπέμπομεν δοξολογικάς καί εὐχαριστηρίους εὐχάς πρός τόν Κτίστην τῶν ἀπάντων διά τό «μέγα δῶρον τῆς δημιουργίας».

Διακηρύσσομεν καί πάλιν γεγονυῖα τῇ φωνῇ, ὅτι ὁ **σεβασμός πρός τήν κτίσιν καί ἡ διαρκὲς μέριμνα διά τήν προστασίαν τῆς ἀνήκουν εἰς τόν πυρῆνα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν ταυτότητος, ὡς ἓν ἐκ τῶν τιμαλφεστάτων στοιχείων τῆς. Ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει καί διδάσκει ὅτι αἰτία τῆς ἀλλοτριώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν «καλήν λίαν» δημιουργίαν καί τόν συνάνθρωπον εἶναι ἡ «Θεοῦ ἀλλοτριώσεις». Ὑπενθυμίζει δέ εὐθαρσῶς ὅτι δέν ὑπάρχει αὐθεντική ἐλευθερία χωρίς τήν Ἀλήθειαν καί ἔξω ἀπό τήν Ἀλήθειαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν ἐλευθεροποιός δύναμις. «Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν, καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. η', 32).**

Ἐπὶ τρεῖς καί πλέον δεκαετίαι, ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία προβάλλει μετ' ἐμφάσεως καί δυναμισμοῦ, διά ποικίλων πρωτοβουλιῶν, τό οἰκοφιλικόν μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ 1η Σεπτεμβρίου 1989 θά σηματοδοτῇ καί θά συμβολίζῃ ἑσαεὶ τήν ἑναρξιν ἑνὸς εὐλογημένου κινήματος, τό ὁποῖον παρήγαγε καρπὸν πολύν, ἀνέδειξε τὰς πνευματικάς καί ἠθικάς ρίζας καί παραμέτρους τῆς καταστροφῆς τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἐκίνητοποίησε πρόσωπα καί θεσμούς, ἐνέπνευσε τόν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, ἔδειξε τήν ὁδὸν πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ μεγάλου προβλήματος, ὁδὸν, ἡ ὁποία διαβαίνει διά μέσου, πρῶτον, τῆς

κατανοήσεως τῆς συνδέσεως αὐτοῦ μέ τήν κρίσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας καί τῆς ἀνάγκης ριζικῆς ἀλλαγῆς νοοτροπίας καί συμπεριφορᾶς ἀπέναντι εἰς τήν κτίσιν, καί, δεύτερον, διά τῆς κοινῆς καί πανανθρωπίνης δράσεως, δεδομένων τῶν παγκοσμίων διαστάσεων καί τῶν τραγικῶν ἐπιπτώσεων τοῦ οἰκολογικοῦ ὀλέθρου.

Πολύτιμον παρακαταθήκην διά τό μέλλον ἀποτελεῖ ἡ σημαντική συγγραφική παραγωγή εἰς τόν χῶρον τῆς θεολογικῆς οἰκολογίας, κεντρικήν θέσιν εἰς τήν ὁποίαν κατέχουν αἱ μελέται τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Περγᾶμου κ. Ἰωάννου, Καθηγητοῦ καί Ἀκαδημαϊκοῦ. Ἀνεξάντλητον πηγὴν ἐμπνεύσεως θά ἀποτελοῦν καί αἱ εἰσηγήσεις εἰς τὰ ἐννέα ἐν πλῶ διεθνῇ οἰκολογικά Συμπόσια, εἰς τὰ ὁποῖα συμμετεῖχον ὀνομαστοί εἰδικοί ἐπιστήμονες καί ἐκπρόσωποι τῆς πολιτικῆς, τοῦ πολιτισμοῦ καί τοῦ πνεύματος. Τά κείμενα αὐτά εἶναι ἰδιαιτέρως χρήσιμα καί διά τήν περιβαλλοντικήν ἀγωγὴν, ἡ ὁποία διεκδικεῖ σημαντικόν ρόλον εἰς τήν σύγχρονον ἐκπαίδευσιν. Ὅρθῶς ἔχει λεχθῆ, ὅτι «στό μέλλον, μία παιδεία χωρίς οἰκολογικό προσανατολισμό θά εἶναι παρωδία παιδείας».

Ἡ ἀειφόρος ἀνάπτυξις εἶναι μονόδρομος. Αὕτη, ἡ ὁποία διασφαλίζει τὴν οἰκολογικὴν ἰσορροπίαν εἰς τὸ παρόν καὶ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὸ μέλλον, ἔχει τοὺς ὅρους της: τὴν οἰκολογικὴν οἰκονομίαν, τὴν ἀλλαγὴν εἰς τὴν γεωργικὴν καὶ τὴν βιομηχανικὴν παραγωγὴν, εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἐνέργειας, εἰς τὰς μετακινήσεις καὶ τὰς μεταφορὰς ἀγαθῶν, νέα καταναλωτικὰ πρότυπα κ. ἄ. Δυστυχῶς, συχνὰ αἱ καλαὶ προθέσεις, αἱ συμφωνίαι καὶ αἱ διακηρύξεις, παραμένουν ἀπλὴ θεωρία, «μεγάλα λόγια», χωρὶς ἀντίκρουσμα εἰς τὴν πρᾶξιν, «ἀκάλυπτες ἐπιταγές», ὅπως ἔχει γραφῆ. Ἡ ἀνθρωπότης δέν συνετίζεται ἀπὸ τὴν κλιματικὴν ἀλλαγὴν, τὰς καταστροφικὰς πυρκαϊὰς, τοὺς καύσωνας, τὰ πλημμυρικὰ φαινόμενα, τὴν ραγδαίαν μείωσιν τῆς βιοποικιλότητος, τὴν μόλυνσιν τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τῶν θαλασσῶν, τὴν ἀποψίλωσιν τῶν δασῶν καὶ τὰς κοινωνικὰς ἐπιπτώσεις τῆς περιβαλλοντικῆς κρίσεως, μέ πρώτην τὴν μαζικὴν μετανάστευσιν διὰ περιβαλλοντικούς λόγους. Ἐξακολουθεῖ νὰ τρέφῃ ψευδαισθήσεις περὶ τῆς ἐγγενοῦς ἱκανότητος τῆς φύσεως νὰ αὐτοπροστατεύεται καὶ νὰ ὑπερβαίνει τὰ ἀνθρωπογενῆ τραύματα. Γνωρίζομεν, ἀλλὰ συνεχίζομεν νὰ δρῶμεν ὡς ἀπληροφόρητοι, νὰ ἀπωθῶμεν τὴν ἀλήθειαν ὅτι, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν σχέσιν μέ τὸ φυσικὸν περιβάλλον, ὁ σύγχρονος τεχνοκρατικὸς καὶ οἰκονομοκεντρικὸς πολιτισμὸς μας δέν ἀποτελεῖ πρόοδον, ἐφ' ὅσον ἡ μεγαλυτέρα καταστροφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος συνετελέσθη εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἐποχὴν κυριαρχίας τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς οἰκονομίας. Ἡ κλιματικὴ ἀλλαγὴ εἶναι μία μεγάλη καταστροφή, ἡ ὁποία προεκλήθη ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ἀνευθυνότητα καὶ τὸ ἀδιέξοδον πρότυπον ὁργανώσεως τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς. Ἐχομεν μέλλον, μόνον ἐάν κατανοήσωμεν ὅτι ἡ προστασία τῆς ἀκεραιότητος τῆς δημιουργίας ὅχι μόνον δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιον εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ εἶναι τὸ ὄχημα διὰ πραγματικὴν πρόοδον.

Ἐφέτος, οἱ ἐορτασμοὶ τῆς Ἡμέρας προστασίας τῆς κτίσεως συνηχοῦν μέ τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων εἰς τὴν Οὐκρανίαν, μέ τὴν κραυγὴν τῶν θυμάτων τῆς πολεμικῆς βίας, τοὺς βομβαρδισμούς τῶν πόλεων καὶ τῶν ὑποδομῶν, τὴν συνοδυνωμένην φύσιν καὶ τοὺς στεναγμούς τῶν προσφύγων. Κάθε πόλεμος εἶναι μία ἀνθρωπιστικὴ καὶ οἰκολογικὴ καταστροφή. Ἡ συνεχιζομένη βία, ἐκτός ἀπὸ τὰς χιλιάδας ἀνθρωπίνων ζωῶν, τὰς ὁποίας καταστρέφει, καὶ τὴν μόλυνσιν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἀναγκάζει κράτη καὶ λαοὺς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς μὴ φιλικὰς πρὸς τὸ περιβάλλον μορφὰς ἐξασφαλίσεως ἐνεργειακῆς ἐπαρκείας. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ ἀνθρωπότης εἰσέρχεται εἰς ἕνα νέον φαῦλον κύκλον καταστροφικῶν ἀδιεξόδων. Ἐπιβεβαιώνεται δέ τὸ λεχθέν, ὅτι ὁ homo sapiens καὶ σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ συμπεριφέρεται ἐκ παραλλήλου ὡς homo demens, ὡς ἄσοφος καὶ παράφρων.

Ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ καί τέκνα εὐλογημένα,

Διά τήν Ἐκκλησίαν, τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου, κατά μίαν θεολογικωτάτην διατύπωσιν, «δέν εἶναι ἀπλῶς χρήματα, χρήσιμο ὑλικό γιά τίς ἀτομικές ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά πράγματα, δηλαδή πράξεις – πεπραγμένα ἐνός δημιουργοῦ Προσώπου». Πάντα τά ἔργα Κυρίου εὐλογοῦν, ὑμνοῦν καί ὑπερυψοῦν Αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας, οἱ οὐρανοί διηγοῦνται τήν δόξαν Του. Αὐτό τό μήνυμα ἐκφράζει ἡ μέριμνα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας διά τήν προστασίαν τῆς δημιουργίας. Ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρόγευσις ὅσων προσδοκῶμεν ὡς πραγματικότητα εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καθ' ὁδόν πρός τά Ἔσχατα, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία προσφέρει εἰς τόν κόσμον ὡς ὁδηγόν τό Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος καί τήν ἀκλόνητον βεβαιότητα, ὅτι τό κακόν, ὑπό ὅλας του τάς μορφάς, δέν ἔχει τόν τελευταῖον λόγον εἰς τήν ἱστορίαν.

Κατακλείοντες, εὐχόμεθα αἷσιον καί καρποτόκον τόν νέον ἐκκλησιαστικόν ἐνιαυτόν, ἐπικαλούμενοι ἐπί πάντας ὑμᾶς, πρεσβείαις τῆς Ἀγιοπρώτου Παναγίας τῆς Παμμακαρίστου, τήν ζωήρυτον χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ ποιητοῦ καί λυτρωτοῦ τῆς κτίσεως ὅλης, τοῦ ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ᾧ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τούς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

,βκβ' Σεπτεμβρίου α'

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

